

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

7-8

2016

55 Kč

Roman „Hawran“ Lacho

na misii

mezi indiány

Drápal a Halík
Dva pohledy
na islám /6

**Populární
kultura**
jako Boží obraz? /12

**Odkaz
Karla IV.**
„Máte věčného
Otce!“ /31

♦ 52 stran
♦ letní čtení
♦ soutěžní
křížovka

Roman „Hawran“ Lacho

o sexuálním násilí a modlitbách k Velkému duchu

8

Svatá půda, nebo modlářství?

Jak pochopit moderní kulturu

12

Obdivoval jsem starší vězně

příběh čtenáře

25

co najdete v tomto čísle

úvodník

4 Nevyslyšená evangelizace

Miloš Poborský

reportáž

6 Drápal vs. Halík: dva pohledy na islám

Tomáš Dittrich

rozhovor

8 Chci vonět jako pečené kuře

Roman „Hawran“ Lacho

téma: V dialogu s populární kulturou

12 Boží obraz v zrcadle popkultury

Ted Turnau

14 Zvěstovat, ale s citem

anketa

16 „Zbývá už jen pokřtít psa“

Ráchel Bícová

16 Největší umělec všech dob

Tomáš Korčák

17 Jaroslav Róna vystavoval v Liberci

Tomáš Dittrich

18 I zoufalý teenager může sekat trávník

Dita Frantíková

19 Do školy v montérkách

Johana Dittrichová

20 Televize – potrava pro (dětskou?) duši

Jakub Limr

22 Dva tisíce let křesťanské hudby

Tomáš Najbrt

můj příběh

24 Zkouška nad naše síly?

Petr Unucka

25 Sny se mi vždy po pár dnech zhroutily

Pavel Kadaší

pokoj s Izraelem

26 Mezi popravištěm a Zaslíbenou zemí

Krista Gerloffová

misie

28 Bangladéš – křesťané „v minovém poli“

Petr Horáček

29 Vzpomínky na Afriku

Eva Malá

z historie

31 Hledání odkazu Karla IV.

Tomáš Dittrich

32 „Boží dříc“

William Carey,
Jaroslav Pleva

hudba

35 Divine Attraction oslovují české studenty

Tereza Zbranková

recenze

36 Každý nový den

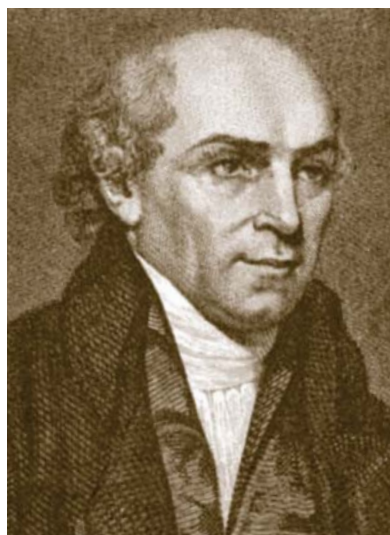
Tomáš Coufal

36 Více sluší poslouchati Boha než lidí

Ivana Kultová

37 Cesta kontemplace

Hana Pinknerová

„Dříc“ William Carey

Misionář, který sedm let nikoho nezískal

32

ŽIVOT VÍRY

ročník 27 / červenec–srpen 2016
cena 55 Kč

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misi a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů.

KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal
Redakce: Ing. arch. Tomáš Dittrich
Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová
Sazba a grafická úprava: Ondřej Pumr
Korektury: Mgr. Tomáš Coufal, Zdenka Brázdilová
Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman
Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, fax: 284 841 923
e-mail: redakce@zivotviry.cz, web: www.zivotviry.cz

Předplatné

objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů nebo na e-mailu předplatne@zivotviry.cz.
Půlroční (239 Kč) či roční předplatné (477 Kč) lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Blíží informace (mj. kompletní ceník včetně množstevních slev) najdete na www.zivotviry.cz, odkud lze časopis také pomoci on-line formuláře objednat. Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklamace na Slovensku:
Knihkupectvo Jonatán,
Legionárska 2, 811 07 Bratislava
tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbh.sk
<http://obchod.mrp.sk/vbh>

Distribuce pro zdravotně postižené elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 05 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147
Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslání příspěvků krátit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písmenného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Uzávěrka řádkové i plošné inzerce je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možností, s 50% příplatkem.

Redakce si vyhrazuje právo inzerát odmítnout. Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://inzerce.zivotviry.cz>

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

když jsem byl mladší, docházelo mi mnohem méně než dnes, jak úžasným dobrodružstvím je víra. Víra v Krista je úplně rozhodující jak pro věčnost, tak pro období pozemského života. Naturelem jsem optimista a všimnout si chmurných věcí resp. je vyhodnotit jako přiměřeně tíživé, pro mě dřív nebyvalo snadné. Před lety mi spolupracovník v redakci dal k narozeninám lékovku s jakýmiś pilulkami a s podomácku vyrobeným štítkem. Lék se jmenoval **Tomodepresal forte** a mělo to být depresivum. Lidé často potřebují antidepressiva, zatímco já jsem ve svém aktivismu podle kolegy redaktora potřeboval pravý opak.

Myslím si, že dnes už by mi depresiva nepředepsal. Pouť mého života pokročila a lépe než kdy dřív poznávám úzkost, starost a bolest. V mém okolí tíže rozhodně přibýlo. Mám víc nemocných známých. Jednomu muži zhruba v mém věku, s nímž jsem v kontaktu už dlouho a kterého si vážím, před čtrnácti dny diagnostikovali těžkou rakovinu. Není věřící. Určitým přelomem ve vnímání takových věcí byla před pěti lety smrt mého otce. Od té doby kolem mě nemocí a smrti začalo přibývat, nebo jsem se pro jejich vnímání stal citlivějším. Také údobí pubert našich potomků nepatřilo k mým snadným rodičovským prožitkům, o postpubertálních zátočinách nemluvě, a to přesto, že máme prima děti.

Vždycky jsem miloval přírodu a obdivoval její dokonalost a krásu, v čemž mi před více než třemi desítkami let pomohlo, že jsem poznal Boha Stvořitele. Čím dál tím víc v ní ale objevuji utrpení a smrt, které jsou její neodpreparovatelnou součástí. Od dětství jsem měl rád brouky, zatímco můj syn Šimon měl ve stejném věku podobně rád ptáky. Nejvíce ho zajímali šplhavci a jednou zavtipkoval, že šplhavci, na které se zaměřil on, pojídají larvy „mých“ brouků.

O společném víkendů před 14 dny jsme s manželkou poprvé viděli samečka roháče a tesaříky obrovské, nádherné velké a vzácné brouky. Jedním dechem jsme ale v nádherných přírodních prostorách rezervace vnímali křehkost přírody, její ohrožení lidmi i to, jak se zvířata vzájemně požírají. K tomu patří naše úzkostlivá starost o mláďata ptáků u nás na zahrádce mezi kočkami, a občas i nějaká ta okousaná opeřená mrtvolka, která potvrzuje, že náš strach byl odůvodněný.

Umím se v tom přebírat: Stvoření smrtelně onemocnělo pádem prvního člověka, kdy na scénu světa vstoupila bolest a smrt. Věřím, že uzdravení přijde s koncem dějin, až Kristus převeze všechny moc. To ale není lékem proti přítomné bolesti a úzkosti.

K tomu patří i starosti o církev. Pracuji v ní na různých rovinách a víc a více vidím, jak je tu rovnováha nebo jednotu křehká a jak snadno může být poškozeno nebo i zničeno něco, co má znaky života, ale co může narazit na odpor. Život totiž vždycky měl nepřátele a vždycky narážel. Navíc práci v církvi nejde dělat ve vlastní síle. I když se snažím, dělám vážné chyby. Možné tlaky zvenku a má vlastní selhání, to je aktuální a hrozná dvojkombinace.

Žijeme v obrovském, historicky bezprecedentním blahobytu, a přitom je naše civilizace, naše společnost, naše národy v ohrožení podobně bez-

precedentním. Nejsem tak krátkozraký, abych se domníval, že hospodářský růst bude u nás dlouhodobě pokračovat. Nepodceňuji ani kulturně-ideologickou válku, která v Evropě probíhá kolem dnes už ne plíživé muslimské invaze. Pro předpověď pozitivního vývoje Evropy neexistuje reálný základ. Morálka se zhoršuje, a pokud dnes Evropa drží nějaké hodnoty, jsou to hodno-

Depresiva už nepotřebuji

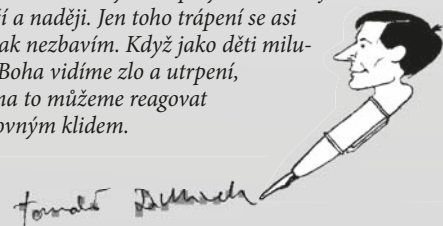
ty materialistické, hedonistické, sobecké. Když to takhle půjde dál, nemůže to dopadnout dobře.

Od trápení kolem sebe jsem se dostal až ke starostem o lidstvo. Nevěřící si něco takového v dané intenzitě většinou nepřipustí. Bylo by to příliš depresivní. Existují optimisté, kteří věří v pokrok, ale většina Evropanů žije ze dne na den, v pomíjivých požitcích, které nabízí chvíle. Proto mnozí reagují podváběním a bojem o co nejlepší pozice a o co největší majetek. Věřím tomu, že ničeho víc dosáhnout nejde, a proto se nebojí jít proti svému svědomí.

Mně pomáhá víra v Boží svrchovanou spravedlnost, to, že mu mohu důvěřovat. To, že Ježíš je se mnou, úplně mění situaci. Ano, trápím se víc než dřív, jsem méně pevný, dělám méně závěrů. To ale není chyba. Je to proto, že mám lepší diagnózu tohoto světa, než jakou jsem měl dřív. Hluběji si uvědomuji, že svět leží ve zlé, že je to nebezpečné místo a že časový spínač odpočítává možná minuty před výbuchem. Odvahu podívat se tomu do očí mi dává víra. Když si uvědomujeme realitu, existuje jen jediná skutečná pomoc – právě víra. Mimo víru není naděje. Kristus vstal z mrtvých a porazil Smrt i Dávla. Jsem na straně vítěze, a proto mohu žít v bezpečí i ve stavu globálního ohrožení.

Dochází tu k zvláštnímu paradoxu: Věci mohou spět k horšímu, ale naše víra může růst. Víra totiž nečerpá z viditelných věcí. Kdybychom se příliš zaměřili na zlé věci kolem nás, mohli bychom o ni také přijít. Ale protože víra sílí, když přijímáme Boží slovo, není na vnějších věcech závislá. Myslím, že tlaky kolem jsou tak silné, že si jako křesťané musíme dávat pozor, abychom žili z toho, co nepomijí, a nepostavili svůj život na marných věcech a pocitech tohoto světa.

Vím, že čím víc se budu rodat z neviditelných věcí a čím víc se budu těšit na to, až Pán Ježíš přijde pro svou církev, tím odolnější budu proti svodům pomíjivosti. Tím užitečnější budu i pro lidi kolem sebe, jak pro věřící, tak pro nevěřící – obě tyto skupiny totiž hledají bezpečí a naděje. Jen toho trápení se asi hned tak nezbavím. Když jako děti milujícího Boha vidíme zlo a utrpení, těžko na to můžeme reagovat bohorovným klidem.

Nevyslyšená evangelizace

Miloš Poborský

Moc bych si přál, aby to bylo jinak, nicméně musím přiznat, že ještě nejsem tam, kde bych mohl být. Kde bych moc chtěl být. Asi jako každý z nás, kdo se snažíme svým životem naplnit to, co nám Ježíš řekl. Nevím jak vy, ale já vnímám bolestné napětí mezi tím, co čtu v Bibli, a realitou všedního dne. Čím jsem si ale naprosto jist, naše následování Krista by se nemělo stát mučivou povinností. Lidé si toho stejně všimnou a my si musíme dát pozor na to, aby výsledkem našeho zvěstování nebyl jejich nevyslovený závěr „než takhle, to hlavně bych neuvěřil“.

Poslední návštěva u táty

Můj táta měl mnoho let roztroušenou sklerózu a v době, kdy ještě mohl jakž takž chodit, vozil ho můj spolužák ze základky, starší

místního sboru, na bohoslužby. Když pak přišla krize vedení celé jeho denominace, spolužák to málem připravilo o víru a táta přišel o možnost dostat se na bohoslužby. O pár let později na tom už byl natolik špatně, že občas pobýval po různých zařízeních.

Jednou jsme se se synem vraceli z hor a rozhodli jsme se ho po cestě navštívit. Jak jsme měli ve zvyku, za tátou, resp. dědečka, jsme se cestou pomodlili. Po modlitbě jsem nabyt silného vnitřního přesvědčení, že dnes máme tátovi svědčit a že se s ním budeme modlit modlitbu spasení. Aniž bych zabíhal do podrobností, jak to nakonec proběhlo, táta toho dne Pána Ježíše v modlitbě přijal. Bylo to naposledy, co jsem ho viděl živého, od té chvíle to s ním šlo zdravotně rychle z kopce. Bůh vyslyšel i jeho jedinou prosbu a v den 70. narozenin mu dal dárek. Vzal si ho k sobě.

Přitom se nemohu dát za příklad věrného modlitebníka, který tátovi spasení „vymodlil“. Byl jsem v tom v křesťanské populaci po léta maximálně horší průměr. Proč to tedy píšu? Ne proto, abych ublížil těm, co se za své nejbližší modlili horlivěji než já, žádné Boží jednání nezažili a jejich nejbližší z tohoto světa

nejspíš odešli bez víry. Ani nechci nabízet po-všechně křesťanské, ve chvílích bolesti nic neříkající fráze typu „asi to tak mělo být“ nebo „Bůh to tak asi chtěl“. Vždyť i já bych mohl vzpomenout desítky jiných příběhů, kdy jsem se modlil a někomu zvěstoval evangelium beze známky sebemenšího úspěchu.

Některé modlitby zůstanou nevyslyšené, podobně někdy lidem svědčíme o Pánu bez viditelné odezvy. Navzdory tomu, že je psáno, že „Bůh chce, aby byli všichni lidé zachráněni a přišli k poznání pravdy“ (1Tm 2,4).

„Bože, jsem použitelný?“

Docházím k přesvědčení, že „nevyslyšená evangelizace“ má mnoho společných rysů s nevyslyšenou modlitbou. Obojí se podobá neléčenému zánětu v údu těla Kristova, který se zapouzdří a obalí vazivem, aby se nešířil dál. Trochu to bolí, ale když se toho nedotýkáte a moc s tím nehýbete, žít se s tím dá.

Abychom byli znovu ochotní se vystavit odmítnutí a možná i úšklebku, abychom se znovu

krátce

◆ **Empowered21.** Na oslavy 100. výročí vylití Ducha na Azusa Street v Los Angeles se v roce 2006 sjelo na 50 000 letničních. Hnutí, které na počátku minulého století vzniklo, má dnes na 600 milionů členů. Univerzita Oral Roberts teď vystoupila s iniciativou Empowered21, která navazuje na oslavy a má letničnímu a charismatickému hnutí pomáhat v dalším rozvoji.

Hnutí se zaměřuje na osm výzev: budování vedoucích, lepší poznání Bible, duchovní otcovství a mateřství, zdroje, vzdělání, kontextualizace, předávání vedení, vzestup islámu.

Cílem hnutí je, aby se do roku 2033 každý člověk planety osobně setkal s Ježíšem Kristem v moci Ducha svatého.

Výbor Empowered21 vytvořil v různých částech světa 14 místních kanceláří. Zajímavá je existence tří kanceláří v Africe (Blízký východ a severní Afrika, vlastní Afrika, frankofonní Afrika) nebo samostatná kancelář pro Hispánce v USA.

ČR spadá pod kancelář Východní a střední Evropa. Ta se zformovala v květnu v Kyjevě, kde se sešlo 22 letničních vedoucích z osmi zemí v oblasti (Estonsko, Lotyšsko, Moldavsko, Polsko, Rusko, Ukrajina, Řecko a Česko).

◆ **Zázrak v Rotavě.** Tak se jmenovala reportáž ČT o proměně rotavské romské komunity odvysílaná 18. dubna v pořadu Reportéři ČT. Před šesti lety se zde obrátila vůdčí postava místních Romů Michal Kala, opakovaně soudně trestaný násilník a dlouholetý narkoman. Michal Kala re-

portérovi ČT říká svědectví, jak se oběsil, ale zlomila se s ním větev. To, co říkal dál, bylo z reportáže vystřiženo, takže diváci mohli vidět jen Kalovu současnost: jak radostně tančí na bohoslužbách. Kala v místě založil Křesťanské sdružení Sintů a Romů. Bohoslužeb zaznamenaných v dokumentu se účastnilo více než 50 účastníků. Z Bavorska sem přijel posloužit německý romský pastor Rudi Walter.

Starostka třítisícové Rotavy Iva Kalátová vydávala o Kalovi velmi pozitivní

svědectví: „Kdybych potřebovala s něčím pomoci, tak půjdu za ním,“ řekla na kameru; měla na mysli řešení konfliktů mezi majoritní společností a menšinou. Michal Kala svým vlivem například způsobil, že obyvatelé bytového domu, kde bydlí, začali platit činži. Velitel obvodního oddělení místní policie Roman Hošek dokládal rapidní snížení kriminality: V roce 2012 bylo v Rotavě spácháno 36 majetkových trestných činů, v roce 2015 jen osm.

Reportáž možno shlédnout zde: <http://rotava.jdem.cz/>

◆ **O poklad Krále králů.** V Olomouci, Frýdku-Místku a Kolíně proběhlo v dubnu druhé kolo soutěže ve znalostech Bible pro děti a mládež O poklad Krále králů. V Olomouci a ve Frýdku-Místku se zapojilo přes 50 dětí, v Kolíně o trochu méně.

V Národním domě v Místku, kde vedle dětí, pomocníků, rodičů a pejsků, byla akce zahájena přímo králem Davidem. „Přišel jako pastýř s ovečkou a holí a ukázal, že je opravdu dobrým pastýřem a dokáže ovečky ochránit i před takovými útočníky, jako je medvěd,“ uvedla členka pořadatelského týmu Jana Marková z AC Frýdek-Místek. Vlastní soutěž formou písemného testu proběhla v několika věkových kategoriích. Po obědě, na oslavu toho, že se akce ve Frýdku-Místku koná už popáté, dostali všichni účastníci kus dortu ve tvaru víka pokladnice. Po moučnicku následovala soutěž deseti družstev, která procházela stanovišti se zábavnými úkoly na motivy Davidových dobrodružství. Na jednom ze stanovišť byli i terapeutičtí pejsci z organizace Podané ruce.

http://deti.apostolskacirkev.cz/soutez_o_poklad_krale_kralu.html

◆ **Pochody pro život.** V květnu a červnu se vystupňovala aktivita Hnutí Pro život ČR v organizaci řady místních akcí proti umělým potratům. 22. 5. se na Svatém Kopečku u Olomouce konala Poutí Modliteb za nejmenší, která se poprvé připojila k Poutí rodin olomoucké arcidiecéze. Ve stejnou dobu se v Novém Hrádku konal první „Hrádouský pochod pro život“. Jeho pořadatelé chtěli upozornit na lhostejnost k ochraně lidského života a podpořit výchovu dětí v dobře fungujících rodinách. 28. 5. se regionální pochod po život konal v Mělníku, o den později v Karlových Varech. 1. 6. odpoledne se regionální pochod pod názvem Od-

vahu k životu konal v Praze, 5. 6. v Ostravě a 7. 6. v Jihlavě.

Jiného pořadatele, Výbor na obranu rodičovských práv, bude mít 13. 8. pražský Pochod pro rodinu, na který od 15 hodin naváže Den pro rodinu na Kampě. „Heslem, My jsme tady taky“ chceme upozornit na nedoceněnou společenskou roli rodiny,“ sdělili pořadatelé Životu víry. V rámci odpoledne na Kampě vystoupí rytíři, hudebníci a klauni a chystají se další aktivity pro děti. Záštitu nad akcí převzal předseda ERC Daniel Fajfr.

hnutiprozivot.cz, denprorodinu.eu

◆ **Z vedoucího mládeže vedoucím církve.** Zemská konference CB proběhla 20.–21. 5. v Hradci nad Moravicí. 180 delegátů volilo předsedu Rady. Zvolen

byl David Novák, kazatel CB Praha 13, dlouholetý vedoucí odboru mládeže, bloger a autor esejistických křesťanských knih (do funkce má nastoupit 1. 9. 2017), místopředsedou Petr Raus a tajemníkem Petr Grulich. Účastníci vyslechli zprávu o životě v církvi za uplynulé období, kterou přednesl současný předseda Rady Daniel

nadchli pro tutéž věc, potřebujeme nové impulzy. Nový podnět. Něco musí být jinak. A tak zkúsíme další metodu, na kterou přišel někdo jiný a osvědčila se mu. Uspořádáme evangelizační shromáždění, pozveme dobrou kapelu a pomazaného evangelistu. Uběhli jsme stovku s jazykem na vestě a je před námi maraton péče o ty, kteří snad zareagují. Někdy mi připadá, že pořádání takové evangelizace se podobá pořádání

cizinců. Ale kolik jich jen v celé lidské historii bylo? Desítky tisíc mezi miliardami? A já že bych měl mít ambici zařadit se mezi ně?

Ano, jsou chvíle, kdy o sobě pochybuji. Včera ráno jsem se přistihl, jak se modlím za obrácení jednoho misionáře. Nebyl jsem unavený, ani jsem u modlitby neusnul, a přesto se to stalo. Přistupuji k modlitbě opravdu tak mechanicky? Z modlitby se jakousi podivnou

setrvačností stalo mluvení bez účasti duše a ducha. V tu chvíli jsem se nechápal. Když jsem to, co mi vypadlo z úst, zaslechl, otrávený sám ze sebe jsem se koutkem srdce opatrně zeptal: „Bože, opravdu myslíš, že si mě můžek k něčemu použít?“

Bileámová oslice mi v tu chvíli připadala jako pronikavá intelektuálka a nedostížitý vzor.

Pokud chce, každý z nás najde důvody, proč být ze sebe sama zklamaný. Bereme-li vážně výzvu „*buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec*“ (Mt 5,48), při troše soudnosti těžko jen pomyslet na to, že bychom mohli obstát. Vítězné příběhy se šíří rychle, prohry s pocitem studu raději zameteme pod koberec, abychom sobě ani ostatním nebrali iluze. Nevím ovšem, jestli jednáme správně. Přijde mi mnohem zdravější žít s vědomím,

že pokud nebe zrovna mlčí, neznamená to ani to, že Bůh není, ani že by se mnou Bůh kvůli mé nedokonalosti přestal počítat, nebo že mě dokonce přestal mít rád. A tak se raději těším z věcí, které se daří.

„Musela jsem si zdřímnout“

Na skupince máme ženu, co přišla přes podzimní Alfu. Sama sebe zařadila mezi hledající, touží po Bohu, a zároveň jsou v Bibli místa, se kterými má opravdické problémy. V úterý během skupinky usnula. Když se pak probudila, s omluvou řekla: „Víte, mně je mezi vámi tak dobře, že se tady vždycky příjemně uvolním jako nikde jinde. Dnes to bylo tak silné, že jsem si prostě musela zdřímnout.“

Ačkoliv mi někdy zůstává rozum stát (nad vlastní zpovědí), stále vím, že jsem pro Boha použitelný. A usiluji o to, aby v mém modlitebním životě bylo co vyslyšet, aby v mém misijním úsilí bylo čemu požehnat. Abych si udržel čerstvost a abych neokoral. No a když se stane nějaká ta „bota“, jdu dál.

Ing. Miloš Poborský je pastorem KS Praha-Jih a vedoucím české kanceláře kurzů Alfa, která koordinuje letošní evangelizační iniciativu „Zveme Česko na večeri“ (viz www.kurzylfa.cz).

Včera jsem se přistihl, jak se modlím za obrácení jednoho misionáře. Opravdu se modlím tak mechanicky?

závodů, aniž bychom zkoumali zdravotní stav běžců a aniž bychom se ubezpečili, že se na závody připravují a trénují.

Zapouzdřené záněty jsou nebezpečné. Působí, že se na modlitbách i v evangelizaci držíme stranou, bojíme se vykročit kvůli obavě, že se to zase rozbolí. Berou chuť a sílu do života. Působí, že teoreticky sice věříme v Boží moc, prakticky s ní ale vlastně nepočítáme, protože minule Bůh taky nejednal. V Bibli sice čteme příběhy těch, co skrze víru přemohli královské říše, zavřeli tlamy lvům, zahnali na útěk vojska

Fajfr. Druhým kandidátem na předsedu rady byl Bronislav Matulík, kazatel CB Praha-Smíchov (od letošního podzimu CB Praha 1). Delegáti rozhodovali mezi dvěma kvalitními kandidáty, z nichž Matulík byl tím konzervativnějším. Novák dostal 107 hlasů.

♦ **Studna uctívání.** Konferenci Studna uctívání pořádali 20.–21. 5. v Brně spolek České studny. David Loula, kazatel KS Žďár nad Sázavou a zakladatel Českých studen, ukázal historický průřez dějinami zpěvu v českém jazyce a vlastní tvorbu písní. Polský vedoucí Piotr Plecha představil vizi obnovy Davidova stánku. Další polský vedoucí Bogdan Kogut na základě knihy Zjevení ukazoval, jak má uctívání Boha před Božím trůnem probíhat a jak k tomu propojit přímělu. Dorota Herková vyučovala o významu tance a pohybu ve chvále a pak do tance uvedla celé shromáždění. „Akte volně navázala na konferenci „Hřejte dobře a zvučně“, které v Brně probíhaly mezi roky 1993 až 2000 a měly za cíl podpořit a v uctívání Boha vzdělávat umělecky nadané křesťany,“ uvedl po akci David Loula. V pořadí druhá konference s podobným zaměřením a hosty z Polska se v Brně bude konat 9.–10. září.

♦ **Slovenští poslanci pro Izrael.** Koncem května vznikla na půdě slovenského parlamentu skupina spojenců Izraele. Oznámil to Ioni za OĽaNO-NOVA zvolený poslanec Marek Krajčí, člen BJB Bratislava (sbor Viera). Slovensko se tak stalo 34. státem světa, kde existuje podobně zamě-

řená parlamentní skupina. V uvedené skupině sdružení poslanci sdílejí znepokojení z nárůstu antisemitismu ve světě. Slovensko je partnerem Izraele už od vzniku státu Izrael v roce 1948, „když mezi prvními akceptovalo jeho státnost“, hlásí se slovenští poslanci ke krokům tehdejší

československé vlády. „V současnosti oceňujeme úlohu Izraele jako stabilní slobodnej demokracie v regioně, která respektuje a chrání občianske práva a slobodu, vrátane snahy zaručiť prístup k svätým miestam vo Svätej zemi pre všetky náboženské komunity,“ uvedl Krajčí.

♦ **Další bývalý český premiér křesťanem?** Mirek Topolánek překvapil mnohé čtenáře pasáží ve své knize „Hlavně se neposrat“, která bilancuje jeho působení v politice. „Já jsem se po etapě naivního agnosticismu a éry něcismu našel. Jsem nepochybně křesťan! A myslím to upřímně,“ napsal o sobě. Jde o narážku na slogan expremiéra Grosse, který se také přiznal k tomu, že se stal křesťanem. Zdá se, že Topolánek

přijal křest v kostele sv. Markéty v Praze na Břevnově letos na jaře. Jeho kmotrem je zřejmě docent Jiří Schwarz z Národohospodářské fakulty VŠE, spoluzakladatel Liberálního institutu. V rozhovoru pro Svobodné fórum Topolánek uvedl, že náboženství a církev je přirozená kotva v těžkých dobách, kterou naše společnost postrádá.

„Největší brzdou české společnosti je vysoká míra sekularizace. I proto nám chybí jednota v pohledu na národní zájem. Chybí nám hrdość, chybí nám víra, chybí nám jasná národní identita. Naopak nám nechybí závisť, malost a rovnostářství,“ uvedl Topolánek pro server Echo24.cz.

Stát se skutečným křesťanem znamená jen pokročit od „něcismu“ k nějakému jinému myšlenkovému systému. Znamená to radikálně se vypořádat s hříchy minulosti, což má dopady na osobní život i životy druhých. Pokání z hříchů, které se staly veřejné, je navíc potřeba učinit veřejně. U Stanislava Grosse jsme byli svědky „televizní“ omluvy, i když mně osobně chyběla kající bilance toho, jak získal finance na svůj luxusní byt. Podle toho, jak se Mirek Topolánek postaví k otázkám nad politickými kroky svými i svých spolupracovníků i ke svému rozvodu, se uvidí, zda to s následováním Krista myslí vážně, či zda neví, o co ve skutečnosti jde.

♦ **Nový biskup SCEAV.** Na druhém zasedání 31. řádného synodu SCEAV, jež se konala 7. 5. v Trinci, byl volen biskup. V pořadí osmým biskupem SCEAV byl

zvolen Tomáš Tyrlik, náměstek současného biskupa Jana Wacławka.

Tomáš Tyrlik pochází z obce Guty, teologii studoval v Bratislavě, Erlangenu a Varšavě. V letech 1994–2003 byl farářem sboru SCEAV ve Frýdku-Místku, od roku 2003 do současnosti je pastorem sboru v Trnovicích. Od roku 1998 je seniorem Frýdeckého seniorátu SCEAV a od roku 2006 členem církevní rady SCEAV. Roku 2001 inicioval Konferenci rodin. Přednášel na Katedře křesťanské výchovy Ostravské univerzity. Instalován bude 21. 5. 2017. Funkční období biskupa SCEAV trvá šest let.

♦ **Pete Greig v Brně.** Konferenci o modlitbě Zlomené srdce uspořádala organizace Modlitby 24-7 se svým zakladatelem Peteem Greigem z Velké Británie, zakladatelem Modliteb 24-7. Akce se konala 7. 5. v prostorách brněnského Slova života a měla na 400 účastníků. V pátek večer před vlastní akcí proběhlo uzavřené setkání českých spolupracovníků hnutí Modlitby 24/7, kde 70 přítomných oslovil Greigův britský spolupracovník Ian Nicholson přehledem o rozvoji modlitebního hnutí 24-7 a různými praktickými informacemi. Pak Pete Greig odpovídal na otázky přítomných.

Celodenní sobotní akci zahájilo vyučování Petea Greiga, odpoledne mluvil tajemník ČEA Jiří Unger na téma sociální ▷

Drápal vs. Halík: dva pohledy na islám

Tomáš Dittrich

Zažít setkání dvou křesťanských myšlenkových světů v modlitebně CB Praha 1 v Soukenické ulici přišlo 25. května na 300 lidí. K diskusi, kterou moderoval místní kazatel Pavel Černý a pořádal sborový klub Samaří spolu s Institutem Williama Wilberforce, se sešli dva přední čeští křesťanští myslitelé a spisovatelé – Tomáš Halík a Dan Drápal.

Dva duchovní, kteří se přátelili už za totality, se sešli k rozhovoru o soužití křesťanů s muslimy, tedy na téma, kde se do značné míry rozcházejí. Na setkání to jiskřilo, ale ne mezi diskutujícími. Ti debatovali věcně, dokonce bez emocí. Vstřícnost Pavla Černého, který občas možná měl vrátit do hry nějakou ze slušnosti jen jednou otočenou kartou, pokoj za řečnickým stolem ještě umocňovala.

Není muslim jako muslim

Úvodní vstup profesora Halíka (přes 30 minut) shrnoval jeho stanoviska známá čtenářům Lidových novin i jeho knížek. Zdál se mi zbytečně dlouhý, na úkor diskuse. „To, že budeme zaplaveni muslimy, jsou fantazie,“ řekl Tomáš Halík. Německo přiliv uprchlíků dobře zvládá, protože potřebuje pracovní síly. Od EU přijímáme jiné věci,

tak podle něj musíme být solidární i co do kvót. Vlna se sestává ze dvou skupin, z obětí pronásledování a z obětí obchodníků s lidskými nadějemi, které je lákají do „ráje“. Mezi přistěhovanci ale i podle Halíka mohou být také agenti extrémistů.

Tomáš Halík zopakoval svou kritiku ČBK, která chce při přijímání uprchlíků upřednostňovat křesťany. Označil to za nekřesťanské: „Ježíš preferuje i nenáviděné cizince.“ Kritizoval i pokus fondu Generace 21 přivést pronásledované, protože chtějí jen křesťany. Křesťané podle něj nejsou nejpronásledovanější. „Proč my jako ateistický stát bychom si měli nárokovat zrovna křesťany? Jsou obrovské rozdíly jak mezi různými muslimy, tak křesťany.“

Hlavní problém vidí Tomáš Halík v české reakci na uprchlíky. Je třeba rozlišovat mezi džihádisty a ostatními muslimy. Propagandistické filmy islámského státu s podřezáváním krků podle Halíka nedávají představu o islámu. „Hlavní úmysl džihádistů není zabíjet. Jde jim o vytvoření představy u 1,6 miliardy muslimů, že Západ muslimy nenávidí. Nepřátelé islámu, kteří tvrdí, že problém není džihádismus, ale celý islám, pomáhají džihádistům.“

Ríkat, že muslimové a křesťané nemají stejného Boha, je podle Halíka omyl. „To, v čem se lišíme, není, že máme jiného Boha, ale že ho jinak poznáváme. Zneužitelné věci jsou jak v Bibli, tak v Koránu. Kde jich je víc, může být předmětem diskuse. Podle 2. Vatikánu (*Druhý vatikánský koncil, 1962–1965, pozn. red.*) působí i v islámu duch Boží. Písmo je potřeba vzít buď doslova,

nebo vážně. To se prosazuje i v islámu, ale není to tam běžné.“ Problém většiny muslimských teologů je podle Halíka neochota reinterpretovat Korán.

Nejvíce však domácím víry...

Úvod Drápalův byl oproti Halíkovi o dvě třetiny kratší. Kdyby mluvil stejně dlouho jako jeho protějšek, zbylo by na diskusi jen minimum času.

Ke kritice selektivního přístupu Generace 21 Drápal, který navštívil uprchlický tábor v Irbílu, uvedl, že pomáhat křesťanům i muslimům zároveň není možné: „Musíte se rozhodnout buď pro jednu, nebo druhou komunitu, protože ta druhá se s vámi přestane bavit. Pokud bych viděl muslima, který by byl zbitý u cesty, pomohu mu jako komukoli jinému. Ale ptám se, jak naplnit slovo Písma ‚Čiňte dobře každému, nejvíce však domácím víry‘. Postmoderní ideologie se snaží toto zrušit.“

Největší problémy podle Drápala nejsou s první, ale až se třetí generací uprchlíků. Nedomákal se s tím podle něj dosud vyrovnat žádný evropský stát. 35 % mladých britských muslimů souhlasí s polygamií. Jen 34 % britských muslimů by kontaktovalo policii, kdyby zjistili, že jejich soused je džihádista. 32 % britských muslimů si myslí, že v oblastech, kde mají většinu, by mělo platit právo šaría. V Molenbeeku měli teroristé podporu a krytí. „Kdyby k nám přišla větší vlna uprchlíků, co budeme dělat jinak, aby k takovým věcem nedošlo?“ ptal se Drápal.

Podle něj jsou dvě možnosti: buď uprchlíky nepouštět, nebo to zvládnout. „Rád bych je přijal, ale jak to udělat?“ V Německu v této souvislosti výrazně stoupla kriminalita. Nejvíce ho ale trápí ztráta svobody slova: Německá média zamlčovala, co se skutečně dělo v Kolíně. Ve Švédsku není dovoleno kritizovat imigrační politiku vlády.

krátce

(dokončení z předcházející strany)
spravedlnosti, která je jedním z důrazů Modliteb 24-7 a vedoucí skupiny eSPé Julio Slovák ze Slovenska. Na to navázala talkshow s řečníky včetně Iana Nicholsona a vedoucího českých Modliteb 24-7 Daniela Rašky. Večer chval vedla Jiřina Gina Čunková se skupinou Donebevolající.

Pete Greig vyučoval o tom, že bod zlomu v modlitebním i osobním životě křesťana je podřídit se Boží vůli tak,

jak to učinil Ježíš v Getsemane. „Pro mě osobně bylo nejdůležitější, jak Pete položil důraz na známou věc, a sice že nejhlubší forma modlitby je setkání, což není ani seznam proseb, dokonce ani rozmluva s ním, ale něco, co je za tím,“ řekla Životu víry Lucie Endlicherová z Rádia 7, „a k tomu ‚za tím‘ nás Pete zval.“

(Rozhovor s Petem Greigem přinesl ŽV v minulém čísle.)

◆ **CampFest se blíží.** Na hudebním festivalu Campfest na Ranči Králova Lehota 4.–7. 8. vystoupí americká skupina Christafari, jedna z nejznámějších skupin žánru gospel reggae na světě. Přijede i britská skupina Rivers & Robots, která hraje indie a folk. „Milujeme Ježíše a rádi ho chválíme písněmi, hudbou, tvořivostí a výtvarným uměním. Naším cílem je přinášet písně, které vyjadřují a vyznávají, kdjaký je Bůh,“ uvedli před svým slovenským vystoupením.

Campfest je největším křesťanským festivalem v bývalém Československu. Loni měl rekordních 6400 účastníků. Jeho mediálním partnerem je i Život víry.
www.campfest.sk

◆ **Novinky na festivalu United.** Vsetínský festival United, který se letos (18.–20. 8.) koná už po šesté, nabízí

několik inovací. Největší změnou je to, že se hlavní scéna přestěhuje z velkého sálu místního Domu kultury pod širé nebe na Dolní náměstí. Další novinkou je Dětská scéna – samostatný program pro děti ve věku 5–10 let (hudba, divadlo, hry, tvoření a tancování) ve čtyřech dvouhodinových blocích. Dále ve spolupráci s křesťanským internetovým videoportálem KITstream.cz nově vzniká také United Zone – pořad, který „nabízí náměty k duchovnímu přemýšlení, zajímavé lidské příběhy nebo rozhovory s kapelami“.

Během festivalu letos vystoupí i absolventi prvního United Campu – předfestivalového soustředění pro začínající umělce. Ti projdou intenzivními

kurzy v oblasti tance, dramatu, hudby či výtvarného umění. United Camp navazuje na loňskou iniciativu United Dance.

Kromě koncertů různých stylů festival opět nabídne přednášky, semináře, workshopy, divadlo, film, sporty a službu modliteb a pastoračního poradenství. Festival pořádá spolek UNITED 3P ve spolupráci se vsetínskými sbory různých církví a městem Vsetín. Mediálním partnerem festivalu je i Život víry.
www.festivalunited.cz

◆ **Čtvrtstoletí olomoucké školy Dorkas.** Je to již 25 let, co byla založena biblická škola v Olomouci s vazbou na BJB. V roce 1996 byla transformována na Vyšší odbornou školu sociální a teologickou. V roce 2003 byl název školy doplněn o přízvisko Dorkas (podle Sk 9,36–41). Absolventi, učitelé a pracovníci školy se 28. 5. v prostorách školy setkali k neformální oslavě výročí. V současné době zde studuje 60 studentů, škola má na 290 absolventů.

„Tolik se nelišíme...“

Profesor Halík na Drápalovu argumentaci reagoval uvolněně: „Vidím, že se tolik nelišíme.“ Věřím, že se mu skutečně ulevilo, protože měl zřejmě ze setkání určité obavy, které se rozplynuly. Publikum se ale zasmálo, protože většina přítomných prezentované názory jako blízké nevnímala.

Tomáš Halík na Drápalovy statistiky reagoval obecně: „Lze to zvládnout, zvládný se i horší věci. Problém je převážně na naší straně – v našich předsudcích.“

Drápal k tomu pověděl: „Ano, jsou tu předsudky, ale ty předsudky nejsou to hlavní. Tvrdit, že se přehání to, co se dalo v Kolíně nad Rýnem, není správné. Je dost zdokumentovaných případů. Není pravda, že to Německo zvládá.“

A Halík: „S tím souhlasím. Ne všechno jsou předsudky. Jsem rád, že nehájíš to, že žádné předsudky nejsou.“ Problém podle něj není v tom, že se muslimové radikalizují, ale že se radikálové islamizují. Mnoho nemuslimů odkojených počítačovými hrami hledá prostor pro zabíjení v Islámském státu.

Halík řekl: „Každá kultura je mnohohrstevná. Islám má bohatou kulturu, která se zapsala do dějin západního světa. Byli kulturnější než středověká Evropa. Islám je mnohohrstevný.“

Drápal na to: „Viním tě z určitého relativismu. Říci, že křesťanství a islám jsou podobné, není správné. Kde se bere naděje, že by se mohl islám vyvíjet jinak?“

Říká se, že křesťanství mělo reformaci, a to že islámu chybí. Ale i islám reformaci měl, jenže to křídlo prohrálo. Aristotelovy spisy překládali do arabštiny většinou židé, kteří chtěli, aby se islám trochu civilizoval.“

Halík: „Neřekl jsem, že je to v podstatě stejné. Řekl jsem, že problém je v hermeneutice.“

Vítám to, že se v islámu ožívá reformní prvek. Vystoupení nejvyšších autorit islámu proti džihádismu, setkání papeže s rektorem univerzity al-Azhar, o tom se u nás moc nemluví...“

Drápal: „Kritika Koránu není mezi muslimy dovolena. Univerzita al-Azhar vydala prohlášení, které stále platí, že za odpadlictví od islámu je trest smrti. Nejsem pro odmítání dialogu, ale už z úcty k lidem, kteří vyznají Krista a byli za to zabiti, je mi žinantní tvářet se v rozhovoru s muslimy, že se nic neděje.“

Stejný Bůh?

V této fázi, když do konce setkání zbývalo něco přes půl hodiny, dostaly prostor dotazy přítomných, které byly vybírány v písemné formě. Mnoho nového už nezaznělo, doba vyhrazená dotazům z pléna byla podle mě přiměřená.

Několik otázek bylo agresivních, ať už zaměřených proti Tomáši Halíkovi nebo proti muslimům – až jsem se musel stydět. Na závěr jsme se z podnětu Pavla Černého pomodlili modlitbu Páně. Hned po ní povstal jeden starší bratr

Dan Drápal

Tomáš Halík

a hlasitě vykřikoval, že s muslimy nemáme stejného boha. I to bylo trapné.

Před časem mi dva z předních evropských odborníků na islám, resp. evangelizační službu muslimům, na otázku, zda máme s muslimy stejného Boha, odpověděli nejednoznačně, zhruba ve smyslu: „ne, ale...“. Agresivní pseudoduchovní kvazikřesťanské protimuslimské projevy, které podobné akce provázejí a narušují, nahrávají nepřátelům křesťanství. I když jsou jejich protagonisté v menšině, strhávají na sebe pozornost. Dokonce jsem jim tu věnoval odstavec svého komentáře...

Diskusi hodnotím jako přínosnou. Tříběbní názorů v duchu mírnosti je vždycky prospěš-

né. Profesor Halík je tolerantní. Jedna z mála skupin, kterou po léta kritizuje a o které jsem od něj nikdy nečetl nic pozitivního, jsou evangelikální křesťané. Jeho kritiku neberu na lehkou váhu a velmi mě proto zajímalo, jak ve srovnání s Halíkovou mimořádnou erudicí ob stojí evangelikální myšlení reprezentované Danem Drápaem.

Překvapilo mě, jak chudá byla z mého pohledu Halíkova východiska, která v Soukenické uplatnil. Argumentoval filozoficky,

přičemž téměř nereagoval na Drápalovy diferencované a kvantifikované argumenty. Nositel Templetonovy ceny se pohyboval v rovině obecného, která se hroutila pod Drápalovými strukturovanými konkrétními údaji. Většina přítomných si to zřejmě uvědomovala.

Zarážející je Halíkovo zlehčování či přímo přehlížení utrpení křesťanů pronásledovaných v islámských zemích. Přiznám se, že to nedovedu pochopit.

Ing. arch. Tomáš Dittrich je redaktorem Života víry.

Videozáznam: <http://halik.jdem.cz>

humor *

Taneční Alfa

Evangelizační kurzy Alfa ve světě probíhají v různých modifikacích – Alfa pro mládež, Alfa ve vězení, Alfa pro ozbrojené složky, Alfa doma... V naší zemi ovšem vznikla varianta, která je světovým unikátem – Taneční Alfa. Ide o kombinaci tanečního kurzu a přednášek o základech víry.

Pastor pořadajícího sboru Pavel Lukásek pro agenturu Kachna News uvedl: „Inspiroval nás opakovaný úspěch televizních tanečních soutěží. Účastníkům našich kurzů dáme příležitost zažít něco podobného, navíc s hlubokým, věcným smyslem. A zatímco někteří jiní kazatelé často kolem zvěsti o Kristově kříži a zmrtyvýchvstání provádějí jen opatrné tanečky, krouží donekonečna kolem horké kaše a diploma-

ticky tančí mezi vejci, my vedeme lidi krok po kroku až k pokání a zapojení do církve – i když samozřejmě ani my během kurzu nechceme nikomu šlápnout na kuří oko.“ Nakonec Lukásek dodal ještě jednu zajímavost: „Taneční Alfa se také od běžné Alfy liší tím, že večeri servírujeme až na konci, protože účastníkům během lekce obvykle pořádně vyhládne. Zároveň máme jistotu, že během přednášky nikdo neodejde – někteří se sotva udrží na nohou a jsou rádi, že sedí. Nevýhodou ovšem je, že občas někdo z posluchačů po dobrém jídle neudrží víčka a řečník pak musí za pomoci někoho z najatých hudebníků (obvykle stačí bubeník či trumpetista) obnovovat všeobecnou bdělost.“

Pokusili jsme se získat stanovisko České kanceláře kurzů Alfa, a proto jsme se účast-

nili nedávne tiskové konference, kde byla médiím představena podzimní iniciativa „Zveme Česko na večeri (a na par-

ket)“. Poté, co náš reportér v otázce citoval slova Mistra Jana Husa („tanec jest hřích přetěžký a smrtedlný“), vedoucí kanceláře Miloš Předborský náhle přestal reagovat. Nejprve se zdálo, že přemýšlí. Když neodpovídal ani po opakovaných urgencích, napadlo nás, že možná zavírá oči před realitou. Nelze však vyloučit ani to, že krátce před tiskovkou sám absolvoval Taneční Alfu a přepadla ho únavy. Ostatní pracovníci kanceláře přispěli k vysvětlení, že Předborský sní o probuzení v ČR, a tiskovku ukončili. Situaci budeme dále sledovat, a pokud Předborský oči opět otevře, přineseme vám další informace.

Kachmys Klepydupolus

Pozn.: Tento článek vznikl samovolnou evolucí v jednom z redakčních počítačů. Neexistující autor se zřiká jakékoli zodpovědnosti za případné škody způsobené četbou tohoto textu.

